

RAHANDUSMINISTEERIUM

Jaana Nõgisto
Advokaadibüroo Jaana Nõgisto
jaana@jaananogisto.com

Teie 30.01.2025
Meie 13.02.2025 nr 12.2-3/530-2

Väärteomenetluse alustamata jätmine

Mittetulundusühingu „Autoettevõtete Liit“, registrikood 80018037, nimel ja huvides esitatud pöördumises leidsite, et Kliimaministeeriumi, registrikood 70001231, ja mittetulundusühingu „Eesti Rahvusvaheliste Autovedajate Assotsiatsioon“, registrikood 80013850, vahel 22.12.2023 sõlmitud kokkulepe nr 1-6/23/69 (edaspidi ka: halduslepingu muutmise kokkulepe), milles lepiti kokku 19.12.2018 halduslepingu nr 1.1-8/18-456-1 muutmises (edaspidi ka: haldusleping), on vastuolus riigihangete seaduse (edaspidi ka: RHS) § 123 lg 1 p-ga 3 ning vastavalt RHS § 216 lg-le 1 palusite Rahandusministeeriumil kohtuvälise menetlejana alustada RHS § 213 lg-tes 1-2 ette nähtud väärteo tunnustel Kliimaministeeriumi suhtes väärteomenetlust.

Rahandusministeerium käsitleb Teie pöördumist väärteoteatena väärteomenetluse seadustiku (edaspidi ka: VTMS) § 59 tähenduses, mille kohaselt on väärteoteade teade, milles kirjeldatakse sündmust, fakti või tegevust, milles võivad esineda väärteotunnused. VTMS § 59 lg 2 sätestab, et kui väärteo toimepanemise kohta on esitatud väärteoteade, on kohtuväline menetleja kohustatud väärteoteate kättesaamisest arvates 15 päeva jooksul alustama väärteomenetluse või otsustama väärteomenetluse alustamata jätmise ja teatama väärteomenetluse alustamata jätmisest väärteoteate esitajale.

Olles tutvunud esitatud väärteoteatega, ei pea Rahandusministeerium väärteomenetluse alustamist antud juhul võimalikuks. Selgitame väärteomenetluse alustamata jätmist alljärgnevalt.

Riigikohtu kriminaalkolleegium on sedastanud, et lähtudes subsidiaarselt (VTMS § 2) kriminaalmenetluse seadustiku (edaspidi ka: KrMS) § 193 lg-s 1 sätestatust, peavad ka väärteomenetluse alustamiseks esinema ajend ja alus ning puuduma menetlust välistavad asjaolud. Väärteomenetluse ajend on väärteole viitav teave, nt väärteoteade. Väärteomenetluse alus on aga väärteotunnuste sedastamine väärteomenetluse ajendis. Seega saab väärteomenetlust alustada üksnes siis, kui esineb küllaldaselt andmeid, mis viitavad sellele, et väärtegu on toime pandud (vt RKKKo 18.04.2005, nr 3-1-1-19-05, p 7.1; RKKKo 03.04.2006, nr 3-1-1-2-06, p 6). Mitte igasugune kahtlus ei saa anda alust isiku suhtes väärteomenetluse alustamiseks, vaid selline süüteokahtlus peab olema piisavalt põhjendatud ja tuginema menetleja käsutuses olevale teabele (vt RKKKo 07.04.2014, nr 3-1-1-22-14, p 7.3).

Karistusnormi dispositioonis sisalduva süüteokoosseisu, sh väärteokoosseisu, kirjeldamiseks kasutatud teotunnuseid ei saa sisustada laiendavalt.

Valitseva õigusarvamuse kohaselt tuleb karistusseadustiku (edaspidi ka: KarS) § 2 lg-s 1 ja põhiseaduse (edaspidi ka: PS) § 23 lg-s 1 sätestatud määratletuse nõude (*nullum crimen, nulla poena, sine lege scripta, stricta, praevia*) kohaselt karistusõigusnormi sisu selgitamisel tugineda esmajoones õigusnormi grammatilisele tõlgendamisele, viisil, mis võimaldab igaühel ette näha, milline käitumine on keelatud ja karistatav ning milline karistus selle eest ähvardab, et ta saaks oma käitumist vastavalt kujundada (nt RKÜKo 21.06.2011, nr 3-4-1-16-10, p 48 jj; RKKKo 16.12.2013, nr 3-1-1-113-13, p 24.2; vt E. Kergandberg. PS § 23 komm 4 jj – Ü. Madise (toim). Eesti Vabariigi põhiseadus. Kommenteeritud väljaanne. 5., täiend. väljaanne. Tartu: Sihtasutus Iuridicum 2020).

Määratletuse põhimõtte järgimine tähendab muu hulgas nõuet, mille kohaselt ei tohi karistusnormi sisu avamine viia normi piiridest väljumiseni ega nende juhtumite hõlmamiseni karistusnormiga, mida seadusandja pole soovinud karistatavaks kuulutada. Nii keelab KarS § 2 lg 4 otsesõnu teo tunnistamise süüteks seaduse analoogia põhjal, millest tuleneb ka keeld arendada karistusseaduse regulatsiooni edasi väljapoole seaduses endas ette antud karistatavuspiire (nt RKKKo 30.04.2012, nr 3-1-1-23-12, p 8.2; RKKKo 23.11.2012, nr 3-1-1-103-12, p 9; RKKKm 01.11.2013, nr 3-1-1-89-13, p 8.1; vt ka RKKKo 26.11.2013, nr 3-1-1-88-13, p-d 6-7).

RHS § 213 lg 1 sätestab väärtovastutuse hankelepingu või raamlepingu õigusvastase muutmise eest järgmiselt: „*Käesolevas seaduses sätestatud nõudeid rikkudes hankelepingu või raamlepingu muutmise eest – karistatakse (füüsilist isikut) rahatrahviga kuni 300 trahviühikut.*“ RHS § 213 lg 2 näeb ette juriidilise isiku vastutuse, sätestades, et sama teo eest, kui selle on toime pannud juriidiline isik, – karistatakse rahatrahviga kuni 32 000 eurot.

Enne, kui avame ja sisustame lähemalt kõnealuse väärtekoosseisu objektiivseid tunnuseid, selgitame, et Kliimaministerium täidesaatvat riigivõimu teostava valitsus- ja ametiasutusena (vt mõistete kohta: Vabariigi Valitsuse seaduse §-d 38-39 ning avaliku teenistuse seaduse § 6) ei saa kehtiva õiguskorra järgi olla süüteo subjektiks.

Kliimaministerium on küll avaliku sektori hankijaks RHS § 5 lg 2 p 1 tähenduses, kuid mitte iseseisvaks õigusvõimeliseks õigussubjektiks, kes saaks olla (hanke)lepingu pooleks. Nii riigihanke menetluse teel sõlmitud tsiviilõigusliku lepingu (vt tsiviilseadustiku üldosa seaduse § 25 lg 2 ja § 26 lg 1; RKTKo 17.12.2007, nr 3-2-1-114-07, p 10) kui ka haldusõigussuhteid reguleeriva halduslepingu pooleks saab olla üksnes riik kui avalik-õiguslik juriidiline isik tervikuna (vt haldusmenetluse seaduse (edaspidi ka: HMS) § 96 lg 1; RKHKm 21.11.2018, nr 3-17-1329/27, p 9). HMS § 96 lg 2 sätestab *expressis verbis*, et haldusorgan, kelle pädevuses on täita halduslepingu esemeks olev ülesanne, sõlmib halduslepingu riigi või kohaliku omavalitsuse üksuse nimel.

KarS § 14 lg 3 kohaselt ei kohaldata juriidilise isiku karistusõigusliku vastutuse sätteid riigile, kohalikule omavalitsusele ja avalik-õiguslikule juriidilisele isikule. Avalik-õiguslike juriidiliste isikute suhtes karistusõigusliku vastutuse välistamine on põhjendatav sellega, et punitiivfunktsiooni kandjana ei saa riik karistada iseennast (vt E. Elkind, J. Sootak. Juriidilise isiku vastutus: uued arengusuunad Eesti kohtupraktikas. *Juridica* 2005/X, lk-d 671-681). Isegi siis, kui kohtuvälisel menetlejal oleks võimalik sedastada väärteteates esile toodud asjaoludes väärtete tunnuseid, ei saaks menetlusluseks isikuks olla Kliimaministerium ega Eesti Vabariik, kelle nimel haldusleping ja selle muutmise kokkulepe sõlmiti.

Samuti ei saa RHS § 213 lg 2 järgi vastutada lepingu teiseks pooleks olev eraõiguslik juriidiline isik (edaspidi ka: ettevõtja), sest RHS § 213 on nõu hankija väärtegu: vastavalt RHS § 5 lg-le 1 on RHS-is sätestatud korda kohustatud järgima hankija ning RHS § 123 lg-s 1 hankelepingu muutmises kokkuleppimisele seatud piirangud on adresseeritud üksnes hankijale. Ettevõtja ei vastuta RHS-is hankijale pandud kohustuste kohase täitmise eest ning ettevõtjale ei saa hankijapoolsete kohustuste järgimata jätmist õiguslikult relevantset ette heita.

RHS-is lepingu muutmisele sätestatud nõudeid on kohustatud järgima hankija, mistõttu ei saa neid nõudeid rikkuda hankijaga lepingulises suhtes olev ettevõtja. Seepärast ei saa ettevõtja ega tema seaduslik või tehinguline esindaja, sõlmides hankijaga hankelepingu muutmise kokkuleppe, iseseisvalt (täideviijana) realiseerida ka RHS §-s 213 ette nähtud väärteokoosseisu. Väärteo korral ei saa tõusetuda ka küsimust ettevõtja esindaja karistusõiguslikust vastutusest osavõtjana, so kihutaja või kaasaitajana (KarS § 22), sest KarS § 23 kohaselt on väärteo puhul karistatav üksnes täideviimine.

Kuigi juriidilise isiku derivatiivse vastutuse põhimõtet arvestades välistab KarS § 14 lg 3 üksnes füüsiliste isikute tegude omistamise avaliku halduse kandjatele, mitte aga avaliku halduse kandjate tegevust suunavate füüsiliste isikute vastutuse (vt RKKKo 26.11.2013, nr 3-1-1-88-13, p 9), on alltoodud põhjustel antud juhul välistatud ka Kliimaministeeriumit (Eesti Vabariiki) lepingu muutmise kokkuleppe sõlmimisel esindanud füüsilise isiku vastutusele võtmine RHS § 213 järgi.

RHS § 213 on karistus- ehk sekundaarnorm (reaktsiooninorm), mille eesmärgiks on tagada RHS §-s 123 (*koostoimes asjaomase RHS-i sättega, mis paneb hankijale kohustuse lähtuda hanke- või raamlepingu muutmisel §-st 123*) sätestatud käitumis- ehk primaarnormi täitmist. RHS § 213 on koosseisutüübilt siseviiteline tagajärjedelik, mille objektiivsed tunnused seisnevad hanke- või raamlepingu muutmises selliselt, et on rikutud RHS-s lepingu muutmise lubatavusele RHS §-s 123 ette nähtud nõudeid. RHS § 213 on tegevusdelikt, mille puhul seisneb karistatav tegu (väärtegu) tegevuses ehk aktiivses käitumises, mille karistatavus põhineb RHS-is sätestatud keelunormi rikkumisel. Asjaomastest RHS-i sätetest (nt § 141 lg-st 7) tulenev hankija kohustus lähtuda hanke- või raamlepingu muutmisel RHS §-s 123 sätestatust on käsitatav keeluna muuta lepingut RHS §-s 123 nimetatata alusel (vt M. Antonov. RHS § 213 komm-d 2-4 – M. A. Simovart, M. Parind (koost). Riigihangete seadus. Kommenteeritud väljaanne. Tallinn: Juura 2019).

Kuigi RHS § 29 lg-s 1 sisalduva üldklausli kohaselt kohaldatakse raamlepingule üldjuhul hankelepingu sätteid, on karistusnormi põhiseaduslikust (PS § 23 lg 1 koostoimes § 3 lg-ga 2 ja 13 lg-ga 2) ja karistusõiguslikust (KarS § 2 lg 1) määratletuse nõudest ning analoogia keelust (KarS § 2 lg 4) tingitult RHS §-s 213 sõnaselgelt eraldi nimetatud ka raamlepingut. RHS § 8 lg 1 kohaselt on kontsessioonileping hõlmatud hankelepingu mõistega – tegemist on hankelepingu alaliigiga, mistõttu objektiivse süüteokoosseisu tunnuste kirjeldamisel kontsessioonilepingu eraldi nimetamine ei ole vajalik ning nimetatata jätmine ei ole karistusnormi määratletuse nõudega vastuolus. Hanke- ega raamlepingu muutmise nõudeid RHS § 213 ise ei sätesta. Nimetatud nõuded on sätestatud RHS §-s 123, millest selgub, millal on hankijal õigus sõlmitud lepingut muuta uut riigihanget korraldamata. Koosseisuteoks on hankija (esindaja) poolt hankelepingu muutmise nii, nagu see RHS § 123 kohaselt õigustatud ei ole (vt M. Antonov. RHS § 213 komm-d 5-6 – M. A. Simovart, M. Parind (koost). Riigihangete seadus. Kommenteeritud väljaanne. Tallinn: Juura 2019; vt ka RHS eelnõu (450 SE I / Riigikogu XIII) seletuskiri, lk 152).

Järelikult selleks, et tegu saaks olla karistatav RHS § 213 alusel, peab: i) esiteks olema tegemist hanke- või raamlepingu muutmisega; ii) teiseks peavad mõnest RHS-i asjaomasest normist (nt RHS § 141 lg-st 7) tulenevalt sellise hanke- või raamlepingu muutmisele kohalduma RHS §-s 123 sätestatud kitsendused; iii) kolmandaks peab nimetatud hanke- või raamlepingu muutmine olema õiguslikult kehtiv ning toimunud RHS §-s 123 sätestatud nõudeid rikkudes. Kui aga ei ole muudetud hanke- või raamlepingut või kui RHS ei sätesta sellise hanke- või raamlepingu muutmise korral kohustust lähtuda RHS §-st 123 (iseги, kui vastava lepingu muutmisel RHS § 123 järgimise kohustus tuleneb mõnest eriseadusest), siis karistusõigusnormi määratletuse nõudest ja analoogia keelust tulenevalt ei saa kirjeldatud juhtumil olla tegemist RHS § 213 lg-s 1 nimetatud väärteoga, st hanke- või raamlepingu muutmisega, mis on toimunud RHS-is sätestatud nõudeid rikkudes.

Halduslepingute sõlmimisele ning muutmisele kohalduvad ennekõike HMS ja halduskoostöö seadus (edaspidi ka: HKTS). HKTS § 2 kohaselt kohaldatakse halduslepingule, mille ese on riigi ja kohaliku omavalitsuse haldusülesannete täitmiseks volitamine, HMS-i, arvestades HKTS-i erisusi. Halduslepingu muutmine on otsesõnu reguleeritud HMS §-s 102, millel on Riigikohtu suuniste kohaselt nn hädaklausli iseloom: HMS § 102 lg 1 ja § 105 lg 1 kohaselt tuleb halduslepingu muutmisel ja lõpetamisel lähtuda tsiviilõigusest, st ennekõike võlaõiguseaduse (edaspidi ka: VÕS) lepinguõiguse sätetest, kui HMS ei sätesta teisiti – HMS §-s 102 sätestatud ei ole VÕS-i suhtes ammendavat iseloomu (vt RKHKo 14.06.2019, nr 3-13-481/183, p-d 22-23).

Eelöeldu põhjal ei saa siiski välistada seda, et eksplitsiitne haldusleping võib (lisaks) evida hankelepingu immanentseid tunnuseid ja olla seega paralleelselt käsitletav implitsiitse hankelepinguna (kuigi HMS ega HKTS ei sätesta sõnaselgelt, et halduslepingu muutmise korral tuleks lähtuda lisaks VÕS-ile ka RHS-ist, on Riigikohtu halduskolleegium avaliku bussiliini teenindamise lepingu kui halduslepingu puhul vähemalt möönnud seda, et „hankelepingu muutmisele on RHS §-s 123 sätestatud ranged piirangud“ – vt RKHKo 31.03.2022, nr 3-19-312/25, p 9). Teisisõnu, kui halduslepingu vormis sõlmitud leping vastab olemuslikult RHS-is toodud hankelepingu definitiivsetele tunnustele, siis võib sellise lepingu sõlmimisele ning ka muutmisele kohalduda RHS-i vastav reeglistik. Seejuures on Euroopa Liidu riigihankeõigusel baseerual RHS-i mõisteaparaadil ja regulatiivsusel valdkondlike õigusaktide suhtes autonoomne iseloom ning hankelepingu definitsioonil on materiaalne, mitte formaalne, tähendus (vt ka koos viidetega allikatele: RHS eelnõu (450 SE I / Riigikogu XIII) seletuskiri, lk 20 jj).

RHS § 8 lg 1 defineerib hankelepingut kui hankija ja ettevõtja vahel sõlmitud rahaliste huvidega seotud lepingut, sh kontsessioonilepingut, mille esemeks on asjad, teenused või ehitustööd. Kontsessioonilepingu käsitlemist hankelepinguna kinnitab ka RHS § 4 p 13, mille kohaselt on kontsessioonileping ühe või mitme ettevõtja ja ühe või mitme hankija vahel sõlmitud hankeleping, mille puhul kontsessioonääri tasu seisneb kas ainult õiguses ehitist ekspluateerida või teenust osutada või selles õiguses koos rahalise maksega ja nõudluse või pakkumisega seotud äririsk läheb üle kontsessioonäärile. RHS §-s 131 on öeldud, et kontsessioonileping võib olla teenuste või ehitustööde kontsessioonileping: teenuste kontsessioonileping on hankeleping, mille puhul tasu teenuste osutamise või korraldamise eest seisneb kas ainult õiguses teenuseid osutada või korraldada või selles õiguses koos rahalise maksega ja nõudluse või pakkumisega seotud äririsk läheb üle kontsessioonäärile.

Kui kontsessioonilepingu esemeks on Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2014/23/EL (edaspidi ka: kontsessioonidirektiiv) IV lisa nimetatud sotsiaal- ja eriteenused, siis sellise lepingu sõlmimiseks on ette nähtud erireeglid.

RHS § 14 lg 2 p 1 järgi on kontsessioonidirektiivi IV lisa 6.–15. jaotises nimetatud eriteenuste kontsessioonilepingu korral riigihanke piirmääraks 60 000 eurot. Vastavalt RHS § 16 lg-le 3, kui kontsessioonilepingu eeldatav maksumus on võrdne sotsiaal- ja eriteenuste riigihanke piirmääraga või ületab seda, peab avaliku sektori hankija kohaldama sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonilepingu sõlmimisel RHS §-s 144 sätestatud korda. RHS § 144 lg 2 kohaselt lähtutakse sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonilepingu sõlmimisel RHS §-st 120 ning sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonilepingutele kohaldatakse ka RHS §-s 121 sätestatud, kuid erinevalt (tavapäraste) teenuste kontsessioonilepingust ei ole RHS §-s 144 sätestatud, et sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonilepingu muutmisel peaks hankija lähtuma RHS §-s 123 sätestatust (vrd RHS § 141 lg 7 esimese lausega). Nimetaud erisus ei ole kaugeltki juhuslik, vaid on taotluslik. Seadusandja tahe oli jätta RHS-is sätestamata nõuded sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonilepingu muutmisele ning see tulenes kontsessioonidirektiivist, mille art 19 välistab sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonilepingute suhtes lepingu muutmise nõuete (art 43) rakendamise. Täpsemalt näeb kontsessioonidirektiivi art 19 sotsiaal- ja eriteenuste kontsessioonide puhul ette üksnes kontsessiooniteate (art 31 lg 3) ja kontsessiooni andmise teate (art 32) avaldamist ning õiguskaitsemeetmete direktiivide 89/665/EMÜ ja 92/13/EMÜ kohaldamisala laiendamist (art 46 ja 47).

Eelnevast tulenevalt saab järeldada, et kui konkreetse halduslepingu esemeks on eriteenuste osutamiseks kontsessiooni andmine, siis vaatamata sellele, et tegemist võib olla halduslepinguga ning samal ajal ka hankelepinguga RHS-i tähenduses, ei ole RHS-is sedasorti hankelepingu muutmisele nõudeid sätestatud ning seega ei ole õiguslikult relevantset võimalik rääkida ka hankelepingu muutmisest RHS-is sätestatud nõudeid rikkudes.

19.12.2018 halduslepingu nr 1.1-8/18-456-1 (RT I, 21.12.2018, 52) esemeks on autoveoseaduse (edaspidi ka: AutoVS) § 47 lg-s 1 ja ühistranspordiseaduse (edaspidi ka: ÜTS) § 42 lg-s 2 riigi haldusülesande täitmiseks, sh erinevate tegevuslubade/dokumentide väljaandmise otsustamiseks, volitamine. Kirjeldatu vastab CPV koodile 75100000-7 „Riigihaldusteenused“, mis on käsitletav eriteenusena nii klassikalise hankedirektiivi 2014/24/EL lisa IV (9. jaotise „Muud haldusteenused ja teenused valitsusele“) kui ka kontsessioonidirektiivi lisa IV (8. jaotise „Muud haldusteenused ja teenused valitsusele“) tähenduses. Eristamiseks eriteenuste kontsessioonilepinguid, mille muutmisele ei ole RHS-is nõudeid sätestatud, eriteenuste hankelepingust selle kitsas tähenduses, on olulised kaks tunnust: i) esiteks, vähemalt osaliselt seisneb kontsessioonääri tasu muus kui hankijapoolsetes rahalistes maksetes; ii) teiseks esineb spetsiifiline kontsessioonirisk.

AutoVS § 47 lg 4 ja ÜTS § 42 lg 2³ sätestavad halduslepinguga riigi haldusülesannet täitma volitatud isiku õiguse tasule, mille suurus on piiratud riigilõivuseaduses sätestatud määraga, mida riigiasutus võib nimetatud dokumendi taotluse läbivaatamise eest võtta. Halduslepingus endas on haldusülesande täitmise rahastamine reguleeritud p-des 3.1-3.3 järgmiselt: „*Lepingust tulenevate dokumentide andmise teenuse eest tasuvad nende saajad MTÜ-le. MTÜ-l on õigus võtta Lepingust tuleneva dokumendi väljastamise eest tasu, mille suurus ei tohi ületada Lepingust sõlmimise aluseks oleva riigihanke (202755) hankemenetluse käigus MTÜ poolt esitatud pakkumuses toodud tasusid teenuste osutamise eest ning need tasud kehtivad Lepingust kehtivuse perioodil. MTÜ poolt esitatud pakkumuses toodud maksumuse vorm teenuste osutamise eest võetavate tasudega lisatakse käesolevale Lepingule. Ministeerium ei ole kohustatud tasuma MTÜ-le Lepingust tuleneva haldusülesande täitmise eest ega hüvitama talle haldusülesande täitmisega seotud kulusi.*“

Arvestades, et haldusülesande täitmiseks volitatud isiku tasu seisneb õiguses väljastada lubasid ja dokumente, mille eest tasuvad nende saajad ning hankija haldusülesande täitmise eest tasu ei maksa ja sellega seotud kulusid ei hüvita, st haldusülesande täitja ei ole vabastatud lepingu täitmisega (nõudluse ja pakkumusega) kaasnevast äririskist, on kõnealune haldusleping, kui seda saaks ühtlasi käsitleda hankelepinguna, vaadeldav mitte tavapärase hankelepinguna, sh eriteenuste hankelepinguna, ega (tavapärase) teenuste kontsessioonilepinguna, vaid spetsiifiliselt eriteenuste kontsessioonilepinguna RHS § 14 lg 2 p 1, § 16 lg 4 ja § 144 tähenduses.

Kuigi riigihangete registrist nähtuva teabe kohaselt ületab mainitud lepingu maksumus riigihanke piimäära, ei ole RHS-is sellise hankelepingu (eriteenuste kontsessioonilepingu) muutmisele nõudeid sätestatud ning kohtuvälise menetlejal ei ole võimalik sedastada väärteoteates RHS § 123 lg 1 (sh p 3) eelduste puudumise kohta esitatud faktiväidetes RHS § 213 lg 1 järgi karistatava väärteo tunnuseid. Kuna kirjeldatud teos puuduvad väärteo tunnused ilmselgelt, st väärteo koosseisu olemasolu on välistatud ka väärteoteates esitatud väidete tegelikkusele vastavuse korral, puudub siinkohal vajadus hinnata eraldi 22.12.2023 sõlmitud kokkulepe nr 1-6/23/69 kooskõla RHS § 123 lg 1 p-s 3 tooduga.

Lähtudes eeltoodust ning tuginedes VTMS § 29 lg 1 p-s 1 ja § 59 lg-s 2 sätestatule, teatame, et Rahandusministeerium ei alusta 30.01.2025 registreeritud väärteoteate ajendil väärteomenetlust.

Lugupidamisega

(allkirjastatud digitaalselt)

Mihhail Antonov

jurist riigi osaluspoliitika ja riigihangete osakond
kohtuvälise menetleja ametnik

Mihhail Antonov 58851448

Mihhail.Antonov@fin.ee